

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА
ЗА СРБИЈУ

ЗА 1 МЕСЕЦ 2 ДИН.

ЗА ИНОСТРАНСТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ 3 ДИН.

ПРЕТПЛАТУ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРБИЈИ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕТПЛАТУ ТРЕБА СЛА-
ТИ СТИТИ М. ВЕСЕЛИНОВИ-
ЋУ ПРОФ. БОГОСЛО-
ВИЈЕ.

ЛЕПЛАЋЕНА ПИСМА
НЕ ПРИМАЈУ СЕ

РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ

УРЕДНИШТВО СЕ НАЛАЗИ
НА „КОСАНЧИЋЕВОМ
БЕНЦУ“ БР. 16

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

САДРЖАЈ

Хајдук Станко — Идиот — Ситнице — Пошалице — Представе у на-
родном позоришту — Залjublени наставник.

ХАЈДУК СТАНКО

РОМАН У ТРИ ДЕЛА

ОД

Јан. М. Веселиновића.

(39)

—❖—

ДРУГИ ДЕО

О С В Е Т Н И К

(НАСТАВАК)

И Маринко окрете причати о другим субашама, о пакостима што их починише које они које други Турци по њиховим селима. Сравни све то с Црном Баром па диже Крушу у небо. Онда поче говорити о Лазаревој кривичи:

— Да је то био други који Турчин — тешко твоје Лазару!... Мислиш марио би он!... Он би пустио Станка да чини што му душа жели. Још би рек'о: „марим ја! Нека се убијају пси ђаурски!...“ Али овај не даде... Знаш ли шта вели?... „Ја ћу да сатрем онај лоповски измет, да ми не погани овако добро село!...“ Не може он да гледа неваљала човека. Па, ето, колико само пази твога Лазу! Лаза је дете, а он га призива к себи па га учи и саветује да се добро и поштено влада!... Па ти још незнаш све!... Онога дана кад је Лаза пуц'о на онога лопова па побег'о у шуму, он дозва мене па ми рече: „иди, вели, нађи ми тога дечка. Он ће страдати од оног зликовца ако га где у шуми нађе“.. И ја сам сву ноћ драгату тумар'о по шуми док сам га наш'о. Тако је то, мој Иване!... Он је пријатељ и теби и твојој кући: ти не смеш плунути на љубав његову!

Иван саго главу па се замислио... Маринкове речи урезиваше му се у срце. Он је осећао да су оне истините. Веровао је да му је Турчин пријатељ који је много за његову кућу учинио...

Па, опет, опет!... Ови људи, с којима је он делио зло и добро, све до мало час; људи, на чију се памет он ослањао и чије је савете слушао — зар да се одрече њих?...

Не. То никако није могао учинити. Зар да се више не насмеши на њ поп Милоје?... Не, не!...

Срце му се парало. Он је тражио начина да то како било заглади. Али га његова памет не може наћи... Поп, онај добри поп, с места је постајао страشان чим му споменеш Турчина. Он се није могао с њима помирити!...

Али опет... Крушка... Зар Маринко нема право?... Зар Крушка није њему учинио више добра него сви Црнобарци скупа?... И сад, он да окрене главу од њега да одбије његову љубав, коју он онако свесрдно нуди?... Не, не, ни то не може!...

Па се избезумио и распаметио!... Не зна куда би пре!... На једној страни детињство, младост, век... а на

другој пријатељство, пријатељство искрено, срдечно.. Што би год хтео одгурнути не може. Боли... И једно и друго улегало се дубоко у срце, па и кад би хтео које ишчупати би ли могао а да срце не повреди?...

Маринко га је гледао. Његово око као да му је у срце продирало. Он је видео борбу, ужасну борбу... Стајао је ту као ђаво да му не да поћи добрим путем. Као мачка миша, тако је он њега гледао мислећи: ломи се ти, ломи, али мој си!...

Иван се диже.

— Куда ћеш? — упита Маринко.

Он не рече ништа него стаде ходати по кући. Маринко се реши да му још коју добаци.

— А, Бога ми! — рече. Ја не знам како су то пријатељи? Шта би 'тели они? Зар човеку који ти је толико добро учинио да не смеш рећи ни 'вала? ...О ва им' оца!... Ја, брате, не би' тако радио! Ја би' им рек'о: браћа смо, живели смо лепо и живећемо. Али овај је човек мени учинио толику љубав да се ја не смем њега одрећи!...

Иван на један пут стаде. Окрете се Маринку и погледа му право у очи.

— Али, ја сам субаши обећ'о да ћу га измирити с њима!... Ја од срамоте не смем човеку у очи погледати!...

— Ти смеш!... Ти си баш свесрдно радио на томе; али, кад они неће — шта ћеш?...

— Али ко му сме на очи! Ја му још кажем: „остави ти, то је моја брига!...“ А оно — ето!... јекну очајно Иван.

У Маринку се јави звер. Срце му залупа од радости што му дође тако на згоду.

— Ето, и ти се још заносиш! Ти њи' мораш слушати, па да би ти рекли и у ватру и у воду, а они тебе неће ни онде где се тиче твога образа и твога седог перчина! ...Еј, мој Иване, тешко теби!... Докле ћеш болан бити луд?... Зар ти мислиш да ћеш кад год бити прав њима двојици?... Тешко теби!... Од данас они те више неће призвати у своје друштво!... Не смеш ти волити оно што они не воле!...

Ивана као да неко опрљи кључалом водом. Он осети колико су истините Маринкове речи. Знао је попа колико уме да мрзи. Он виде очима провалију која их дели... Али се стаде противити:

— Шта? — рече — Зар би они могли тако учинити са мном?...

— Ха, ха, ха!... насмеја се Маринко... Боже, ал' си дете!... Пре ће они, болан, позвати оног лопова, Алексу у своје друштво него тебе. Пре ће се с њим сашаптавати него што би на те и помислили!... Зар и' не знаш?...

Истина, сама истина, Маринко је говорио истину!...

И њему посташе на један пут и поп и кмет као неки туђи људи, људи грабљиви, лакоми, који грабе само за себе, који не воде бриге ни о чему, до ли само о себи и својим ђефовима...

И, изађоше му оба из воље. Чудио се само, како је могао и волити такве себичњаке!... Осећао је како је у праву да и он на своју руку ради. И веровао је да ће он својим радом више учинити за годину, него они од свога постанка..

Већ се решио.

— И зар не знаш.. поче Маринко.

Он ману руком и пресече га.

— Знам!.. Имаш право.. Ја сам био будала!... А они... право су имали!..

— А!... рече Маринко посмевајући се.

— Не смеј се! Људи смо, па грешимо. Од данас ме неће нико вући за нос!... Не да се Иван!

— Право имаш. Сад ми говориш паметно.

Иван дође до ћошка, узео штап што ту беше приклоњен, па рече:

— 'Ајдемо Крушки.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

И Д И О Т

роман Достојевског

(НАСТАВАК)

(27)

— Тебе још могу истаћи, Коља, ти си још толико глуп. За све што вам буде потребно, можете се обраћати к Матрени; руча се у пола пет. Можете ручати заједно с нама; можете и у својој соби, како вам је воља. Хајмо, Коља, не сметајмо.

— Хајмо, одлучни карактере!

Изазећи они се сукобише с Гањом.

— Је ли отац код куће? запита Гања Кољу, и добивши одговор, да јесте, шапу Кољи нешто на уво.

Коља климну главом и изађе узастопце за Варваром Ардалионовном.

— Две речи, кнеже, ја сам и заборавио да вам кажем о оној... ствари. Једна молба: будите тако добри, — ако вам то не буде веома тешко, — не брбљајте, ни овде, о ономе, шта је са мном и Аглајом мало час било, ни *тамо* о томе, што овде видите, за то, што и овде тако доста јада има. Ђаво да га носи, у осталом... Макар данас, у крајњем случају, уздржите се.

— Уверавам вас, да сам ја много мање брбљао, него што ви мислите, рече кнез с неком раздраженошћу на прекоре Гањине. Односи међу њима, као што се види, постајаху све гори и гори.

— Ја сам већ доста претрпео због вас. Једном речју, ја вас молим.

— Још да вам и то кажем, Гаврило Ардалијонићу. Нисам вам хтео говорити о слици јер ме нисте молили.

— Их, каква је рђава соба! рече Гања презриво посматрајући. — Мрачна а и прозори из дворишта. У осталом ви дођесте к нама баш кад не треба... Али, то нису моје ствари; не издајем станове под кирију.

Провири Птицин и зовну Гању; овај брзо остави кнеза и изађе и ако му је хтео још нешто казати. Видело се да се стидео почети; па и собу кад је наружио као да се застиде.

Тек што се кнез умно и очистио своје одело, отворише се врата опет, и провири нова фигура.

То је био господин од тридесет година, висока раста, плећат, с огромном, гргуравом, рићом главом. Лице му је било пуно и румено, усне дебеле, нос широк и пљоснат, очи мале смешљиве и живе, као да непрестано намигују. Све се то у целини представљало доста дреко и неучтиво. Одевен је био врло хрђаво.

Он с почетка отвори врата само толико, да би промолуп главу. Промолупена глава неколико секунда разгледаше собу; за тим се почеше врата лагано отварати, и фигура се указа на прагу, и ако гост није улазио, него с прага продужаваше, жмиркајући, гледати кнеза. На послетку, затвори за собом врата, приближи се, седе на столицу, ухвати чврсто кнеза за руку и намести га да седне на диван.

— Фердинченко, проговори он, напрегнуто и питајући загледа кнезу у лице.

— Но па шта је било? одговори кнез, насмејавши се.

— Комшија, проговори опет Фердинченко, гледајући кнеза као и пре.

— Хоћете да се познате?

— Е-ех! проговори гост, узданувши, и стаде гледати у противуположни угао. — Имате ли ви новаца?

— Мало.

— Колико?

— Двадесет и пет рубаља.

— Да видим.

Кнез извади банку од двадесет и пет рубаља из џепа од прелука и даде Фердинченко. Овај је разви, погледа, за тим је окрете с друге стране, онда је погледа према светлости.

— Доста чудновато, проговори он као да нешто размишља, — зашто се овако рашчупаве? Ове банке од двадесет и пет рубаља по некад се ужасно рашчупаве, а друге, на против са свим се олињају. Узмите.

Кнез узме своју банку. Фердинченко устаде са столице.

— Ја дођох да вас предупредим: прво, да ми новац у зајам не дајете, и ако вас будем молио.

ЗАЉУБЉЕНИ НАСТАВНИК

(ИЗ НЕШТАМПАНИХ ПЕСАМА „ИЗ БРАЧНОГ ЖИВОТА“)

Ох, Јело, Јело моје чедо мило,
Никад ми, до сад, није тако било!
И до сад вољах, али никад тако —
Љубим те, Јело, и није ми лако.
Заман сам жењен, заман децу гајим —
Спрам тебе љубав не могу да тајим.
Сваког ми дана несносније бива —
У теби срце једино ужива.
Љубим те, Јело, не вреди ми крити —
Бог сами знаде шта још може бити.

Кад те прозовем, да задатак кажеш,
Па ми се млада на близу укажеш,
Па ти погледим ужагрене очи —
Срце ми, чисто, хоће да искочи.
Доста бих пута, у том часу, хтео —
Ох, кад бих само од образа смео —
Да ти полетим, па да те пољубим —
Па — макар мор'о службу да изгубим.

Љубим те, Јело, не вреди ми крити —
Бог сами знаде, шта још може бити.

Кад те што питам, ја све бирам лако,
И ти знаш рећи на питање свако;
Па и кад не знаш, ја се невестит чиним —
Хоћу ти, Јело, добро да учиним.
Пре, кад је испит из рачуна био,
Ја сам ти собом — а што бих и крио —
Све сам, полако и крипом, казив'о —
И у томе сам, потајно, уживо.
Љубим те, Јело, не вреди ми крити —
Бог сами знаде, шта још може бити.

Жена ме воли — са дражи је узех —
Али сад тебе једину предузех.
О теби само сад вечито сивам —
А покрај жене ништа не уживам.
Нека ме жудња све од куће гони,
Па једва чекам, да звонце зазвони,
Да, што пре, на час у твој разред ходим,
Па да те гледам и да срцу годим.
Љубим те, Јело, не вреди ми крити —
Бог сами знаде, шта још може бити.

Ти си немирна, играш се и шалиш,
Ал' ме немирством тек само разгалиш

— Добро.

— Ви намеравате овде плаћати?

— Да.

— А ја не; хвала! Ја сам овде, десно од вас прва врата, виделисте? К мени немојте често долазити, јер ћу ја вама доћи не брините. Јесте ли видели генерала?

— Не.

— И нисте слушали о њему?

— Разуме се, не.

— Онда ће те чути и видети; јер осим свега, он чак, и од мене тражи новаца на зајам! *Arise an lecteur*. Збогом. Зар се може живети с породицом Фердинченко? А?

— Зашто не?

— Збогом.

И он пође вратима. Кнез је доцније сазнао, да је овај господин узео на себе задаћу да изненађује сваког оригиналношћу, али као да му то није ишло од руке. На неке је чинио врло непријатан утисак, што га је веома жалостило, но задаћу своју ипак није напуштао. На вратима се судари са једним господином, који улажаше; пропустивши овога новог непознатог госта у собу, он неколико пута намигну за њим, али му и то прође без оригиналности.

Нови господин био је висока раста, од педесет и пет година, доста дебео, с бакарно-црвеним, пуним и отомбољеним лицем, густим седим бакенбардима, брковима и великим доста избуљеним очима. Фигура би била доста етасита, кад не би било на њој нечега отомбољенога, изнењенога, чак искажаног. Он је био у једном старом капуту на струк, без мало с проваљеним лактовима; рубље тако исто беше масно. Из њега се осећала ракија; но понашање је било афектно, у неколико изучено, и као што се види, са жељом да порази достојанством. Господин се приближи кнезу, не хитајући, с пријатним осмејком, ћутећи узе га за руку, и држећи је у својој, неко време загледаше му у лице, као да се труди да позна познате црте.

— Он! Он! проговори тихо, но свечано: — као да је жив! Чујем, повторавају познато и драго име, и сетих се прошлости, која се никад неће вратити... Кнез Мишкин.

— Да, тако је.

— Генерал Иволгин у оставци. Ваше име по оцу смем ли запитати?

— Лав Николајевић.

— Тако, тако! Син мога пријатеља, може се рећи, мога друга из детињства, Николаја Петровића?

— Мога су оца звали Николајем Лавовићем.

— Лавовић, поправи се генерал, но не хитајући, а с

потпуним уверењем, као да он није ни најмање заборавио, већ само случајно погрешно. Он седе и тако исто узевши кнеза за руку, посади га поред себе. — Ја сам вас држао на рукама.

— Та није могуће? запита кнез; — како је умро мој отац има двадесет година.

— Да, двадесет година; двадесет година и три месеца. Заједно смо учили; ја управо у војној...

— Да и отац је био у војној служби, потпоручик у васиљевском пуку.

— У беломирском. За превод — у беломирски беше решено готово у очи смрти. Ја сам ту стајао и склопио му очи. Ваша мати... И генерал застаде као бајаги изненађен.

— Та и она је после пола године умрла од назеба, рече кнез.

— Не од назеба, не од назеба, верујте старцу! Ја сам ту био, ја сам је сарио. Од жалости за својим кнезом а не од назеба. Да, сећам се ја и кнегиње! Младост! Због ње ја и кнез, пријатељи од детињства, у мало не изгубосмо.

Кнез поче слушати с некаквим неповерењем.

— Ја сам страшно био заљубљен у вашу матер, још кад је она заручница била — заручница мога пријатеља. Кнез је био изненађен. Долази к мени из јутра, у седам сати, буди ме. Облачим се, а чудим се; он ћути — ћутим и ја, јер сам све разумео. Вади из цена два пиштоља. Двобој кроз мараму. Без сведока. Шта ће сведоци, кад кроз пет минута шаљемо један другог у вечност? Напунили пиштоље, раширили мараму, стали смо, наперили циви један другоме у срце и гледамо се лице у лице. Од једном обојници грунуше сузе из очију као киша, задркташе руке. Код обојнице, код обојнице од једном! И ту, природно, загрљаји и узајамна борба великодушности. Кнез виче: твоја, ја вичем: твоја! Једном речју... једном речју... ви ћете код нас... живети?

— Да, неко време, може бити, проговори кнез као у неколико замишљајући.

— Кнеже, мати вас моли да к њој дођете, викну Коља провиривши на врата. Кнез се подиже да иде, но генерал метну десну руку на његово раме и пријатељски га примора да седне на диван.

— Као прави пријатељ вашег оца, желим да вас предупредим, рече он, — ја, ви видите сами, ја сам пострадао, због трагичке катастрофе; но без суда! Без суда! Нина Александровна — ретка је жена. Варвара Ардалионовна, кћи моја — ретка је кћи! Због рђавих околности

Никад ти нећу за то ништа рећи —
Уживам и ја у тој твојој срећи.
Шали се, смеј се, па ми буди срећна —
Не гледај на ме тужна и несрећна!
У мом су срцу све теготе саме —
Ал твој је осмех пријатан и за ме.
Љубим те, Јело, не вреди ми крити —
Бог сами знаде, шта још може бити.

Ах, имам децу... и беху ми мила...
Али ми сада постају немила.
Нит ми се мили, да им што год купим.
Ни да им, с миљом очинском приступим.
Једино само још о теби сивам —
Једино само у теби уживам.
Па мислим о том... ох... премиславам много —
Чим бих ти радост учинити мог'о.
Љубим те, Јело, не вреди ми крити —
Бог сами знаде, шта још може бити.

Ох, да сам откуд неочењен јоште —
— Како сам жељан тебе и милоште —
Ја бих те уз'о, макар и сироту,
Само да гледам на твоју лепоту.
Ал заман, заман, то не може бити —
Ти ћеш са другим брачне венце вити.

А ја ћу, тужан, све до смрти своје,
Сивати само те милоште твоје.
Љубим те, Јело, не вреди ми крити —
Бог сами знаде, шта још може бити.

Ох није лако — тишти ме и боли —
Тешко је бити са женском у школи.
Много ја натим с твога дивна чара,
За љубав плате и због хонорара.
Не могу више близу тебе стати —
Мораћу, најзад, и оставку дати...
Јер, кад ти гледам у те жарке очи,
Чисто ми срце хоће да искочи.
Љубим те, Јело, не може се крити —
Бог сами знаде, шта још може бити.

Вл. М. Јовановић

издајемо станове — нечувен пад! Ја, који сам требао још бити генерал-губернатор! Но ви сте нам драги увек. А међу тим код нас је у дому трагедија!

(Наставиће се).

СИТНИЦЕ

Експедиција шведских путника Бјерлинга и Калстенијуса. О експедицији ових путника, који се у лето 1892. кренуше се св. Цона (Њуфундланд) у Смит Сунд ради испитивања флоре и фауне у оним пределима, и који се више никако и не вратили, јер су по свој прилици пропади, доноси „Њу-јоршке званичне новине“ следеће ближе извештаје:

Из писама Бјерлингових, које је у св. Цон пароброд „Аурора“ донео и која су испод једне гомиле камења на Кериму Исланду нађена могу се видети грозне патње ових срчаних путника Бјерлинг пише, да је он Гутхави на Гренланду 2. Августа 1892. оставио, да је Мелвиљ-Бај 13. августа препловио и на Кап-Јорк стигао, где га је ужасан оркан дочепао и на Кап Пари бадио. Онда је покушао да дође на Кери Исланд, где се налазило депо хране, коју је Сир Џорџ Нарис тамо оставио и којом је он хтео да се снабде. О овоме депо-у он је и пријатељима при полазу из св. Цона говорио, јер је много на овај депо полагао а мислио је и пи сма своја у депо-у оставити. И он се дочепао Кери Исланда и на-шао остављену храну, али већ 17-ог августа његова мала лађа „Ripple“ крај обала у море пропаде. Ово пропадање лађице капетан „Ауроре“, Макеј овако описује: Већу пустош на земљи тешко је и замислити, каква овде владаше; острво се састоји из голих, у-справних стена, које су опкољене огромним леденим пољима и ур-винама; ту не беше никакве вегетације, нити беше места, где би се сконити могли, и лађица „Ripple“ притешњена ледом уз ове страхотне гребени и голети, прште као стакло. Овај несрећни слу-чај морао је бити ужасан удар за ова два Шведа, јер не само да њихови планови за ово путовање пропадоше у тренутку, када су баш требали да отпочну њихова испитивања, но се још видеше о-стављени на једном најпустијем и најосамљенијем месту; за њихово ослобођење не остаде им ништа друго до један мали ча-мац. Сам Бјерлинг пише 17-ог августа: „Пошто сам изгубио моју лађу, принуђен сам да у овом пределу презимим; намеран сам да 28. августа оставим Кери Исланд и да плем у Тулк-Фјорд; надам се да ћу с раном из Сир Џорџевог депо-а моћи с мојом пратњом издржати до јуна 1893. године“. Последња забелешка у његовом дневнику датирана је 12. октобра 1892 и гласи: „Посетиоцима, ко-ји у 1893-ој години дођу на Саутист Кери Исланд. Као што се из мојих notiца види, ја сам покушао да по пропасти моје лађе доспем до Тулк-Фјорда и тамо презимим, али кад сам дошао до Портумберланд-Исланда, морао сам из разних узрока овај план да напустим и на Кери Исланд да се вратим. На овоме острву мене задржа рђаво време дуже но што сам желео, где сам на Клерене Хеду, Кап Фарадеју и Елизмир Ленду Ескимосе тражио јер сам се надао да ће који ловац китова идућег лета овај предео посети-ти и нас све спасти. Покушаху да се пре 1-ог јула опет на Ке-ри Исланд вратим, а ако до 5-ог јула никаква лађа с ловцима не дође, онда се морам свима силама унети, да доспем како било до данских насеобина“. За тим додаје да ће све извештаје о судби-ни ове експедиције на Клерене Хеду оставити, па молећи да се сви папири и забелешке пошаљу професору Норденскјелду у Шток-холм, закључује овим речма: „Ако на Ескимосе не наиђем, онда ће наша храна потрајати најдуже до 1. јануара, јер нема никаква из-гледа да ћемо је ма чиме поунити. Наша се експедиција састо-ји из пет људи од којих један на смрти лежи.“ Али на жалост већ 12. октобра беше доцкан, да се до Клерене Хеда доспе где се на помоћ номадских Ескимоса рачунало; даљина је износила одпри-лике 100 миља; између оба места бесни пусто море, пуно леда и огромних снежних урвина а при томе већ почињаху и страхотне поларне ноћи! Под оваким неповољним околностима превоз на ма-лом, тромом чамчићу био би право безумно јунаштво. Па ипак и ако немађаху баш никакве наде, њима не остајаше ништа друго јерих иначе чекаше смрт од ужасне и грозне глади. И они уђоше у ча-мац, па се ринуше у тавну очајну, ледену ноћ, — да се више ни-када ништа не чује о маленоме, трошноме чамцу и његовој бедној, али храброј послузи! По свој прилици њих су одмах огромне ле-дено планине опколиле и у млево смрвиле, а свирепо поларно море про-гутало. У самоме почетку њихово је предузеће веома смело било јер ста-ра лађица „Ripple“ била би добра, да поред обала кретари, али ни-како, да на случај потребе, у поларним пределима зимује. Па и

новчане прилике не допуштаваху ових срчаних Шведама, да се с профантом довољно осигурају, јер место за дванајест, они су са-мо за три месеца хране понели. Одважности и издржљивости ни-је недостајало овим новим жртвама науке.

Брз..

ПОШАЛИЦЕ

На испиту. Ревизор пропитује ђаке из науке хришћанске.

— Јоване! Деде кажи колико је Ноје имао синова?

— Ноје је имао три сина: Сима, Хама и Јафета — зајмури на запева Јован.

— Стој! — рече ревизор. — А ко им је био отац?

Јован ни беле.

— Па лепо — рече ревизор — колико је Ноје имао синова?

Јован опет зајмури и поче певајући:

— Ноје је имао три сина: Сима, Хама и Јафета..

— А ко им је био отац?

Опет ништа.

— Лепо, како име твог суседу? — пита ревизор.

— Чича Ранко — одговори Јован.

— Има ли он синова?

— Има, четири.

— Знаш ли им имена?

— Знам Милосав, Степан, Ивко и Пискола.

— Па ко је њихов отац?

— Мој чича Ранко.

— А колико је Ноје имао синова?

— Ноје је имао три сина: Сима Хама и Јафета..

— Па ко им је био отац?

— Мој чича Ранко.

* * *

Налетио Учитељ учи ђаке писменима и вели:

— Говорите само оно што ја говорим. Деде ти, Милане, ка-жи аз.

— Кажи аз! — вели Милан,

— Али само аз!

— Али само аз.

— Та кажи само аз, магарче један! наљути се учитељ.

— Та кажи само аз, магарче један. — понови ђак.

ПРЕДСТАВЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

У уторник 18. октобра

ЧИКИНА КУЋА

Шала у три чина, написао И. И. Мјасњикки, пренео с рус-ког Јанко М. Веселиновић. — Игра 16 особа (10 мушких 6 жен-ских). Главне су улоге: Галкин (г. Рајковић), Гранитов (г. Барбарих), Свистунов (г. М. Петровић), Бобриков (г. И. Станојевић), Галки-на (г. Ђца Поповићева), Наташа (г. Ђца Јурковићева), Настасија (г. Ђца Јовановићка), Марица (г. Ђца Гавриловићка), догађа се у Пе-трограду. — Редитељ је г. Гавриловић („Чикина кућа“ представља се други пут).

КЊИЖЕВНИ ОГЛАСИ

СРПСКИ ВЕЛИКОКИКИНДСКИ ИЛУСТРОВАНИ

КАЛЕНДАР

ЗА ГОДИНУ 1896

Уређује Љубомир Лотић

ВЕЛ. КИКИНДА 1894

Цена 25 новчића

Изашло је из штампе

ЧОБАНЧЕ

приповетка за децу

Хр. Шмида

С Француског превода удесио

Дим. Љ. Павловић

гим. VIII год.

Може се добити само код преводиоца. Цена је 0-20 дин. Рас-турачи имају шесту књигу за труд а књижари 40% за готов но-вац. Нарудбине и новац слаати потписатом.

ОК. 1894.

Шабач.

Дим. Љ. Павловић

гим. VIII год.

Власник и уредник: Јан. М. Веселиновић.

ШТАМПАРИЈА Петра К. Танасковића.